Кућа кљуне ко човек, једнако.

Сама. Нико ни вапаја, ни јаука да чује.

Веле: „Дошао јој час…“

Не, није јој дошао час но јој нису долазили људи.

Деца.

Исто чатмара ко мајка чека…

Сама у планини, сиротица.

И занећи и озори на степенику загледана пут обрасле џаде…

Свије се крај хладног сулундара, скоро слепа и глува.

Сачувала је вида и слуха таман толико да назре и начује кад деца долазе, шта ће јој за више…

Мршка ветрове, снегове, папрат и трн док може, па се пусти, мучена, нек кидају, нек дробе…дођи ће деца да их пођерају…

Дођи ће час- деца никада, но лаже је планина да хоће, шта ће друго?

Привије је уза се док може, превија јој камењарима ране, поштапа је о храстове и јелике док и њима не оседе крошње и оборају коре…

Две старице без игде икога: кућа и планина.

Расле и девојчиле се заједно.

Дочекивале и испраћале.

Онолке колевке, сватове, свадбена и мртвена руха…низ џаду и уз њу.

Упокојила се џада, има томе неколко година, ал ко да им јави.

Зашто да им јави?

Куда ће деца но мртвим путем..?

Доћи ће час, ал деца…

И, кљуне тако кућа, у ноћ.

Тиху, питку и месечаву.

Само клоне глава на сулундар, сулундар зајечи ко клепало, стрчи монашко братство букава с кадилима свитаца, потоци и врела на дворење, орплови и вуци да отуже и лелечу, свели навиљци да приме саучешћа…

Брзо ће и деца, ил…

Дошла би да знају ал одавно су се скућили другде, затрпали се зидовима, нико да их чује где весело запомажу у рушевинама.

Ништа од дома нису понели у куће.

Мисли човек да је камен од камена.

Вечан сам од себе, без душе, без гласа, без плача…

Кљуне, Србине, кућа једнако ко човек.

Расују се камене кости по ливади…

Падну димњаци и сулундари- каплари и трећепозивци у скамењеном јуришу.

Мртвога камењара за стотину Кајмакчалана…

Села су Плаве гробнице…

Планине- Зејтилници.

Кљуне тако кућа чекајући…

Упокоје се џаде и стазе, стану кестени и дивље крушке у крајпуташе…

Звале су планине децу да јаве, ал телефони веле да: „Претплатници нису доступни..“

Затрпали се у зидове, весело запомажу у рушевинама…

Уснула је тужна старица. Веле дошао јој час.

Људи нису.

Што је камен Србинов отрпео- ни камен не би…

Застани где видиш да се свици роје а храстови поју, где планине огрну ноћ ко црнину, где ти се чини да ничега нема до камена…

Застани, од тог си камена- није он вечан од себе но од тебе.

Где дом кљуне- залуду се другде кућимо!

Све су то само зидови, и тамница их једнако има.

Час ће доћи где не долазе људи…

Где затраве домови и гробови- од трна ће се кројити шајкаче и опанци.

(Два у један)